

Utdrag ur ”En steglits kluvna stjärt” av Joel Andersson i FEL 3.

En diktnovell om tre personer (kanske fyra) som rör sig liksom i en dans runt varandra och något som åtminstone två av dem skulle kategorisera som en katastrof. Det här är femte kapitlet, Handy har följt med Joe hem och de är nu i farten att knarka och spendera kvällen/natten tillsammans. Eller sådan var ambitionen i varje fall. Joe faller in i en dröm om en flickvän, men är inte säker på att det är hans.

V. (Handy vill sexa Joe som ligger däckad av knark på golvet, men han förblir överksam. Efter påsken, efter katastrofen, men innan tåg färden)

”Är det jag som är i mig och tynger mot jorden? Underligt.”
Antonio Gamoneda

Det kliade och Handy sträckte på sig för att nå med pekfingernageln. På radion: ”girl, you got those hands that heals help me get in touch with what I feel”. Handy rev ett sår med nageln, som något trögflytande rött tittade ut ur men som snabbt drog sig tillbaka in igen när det såg vad som fanns där ute. Stolen Handy satt på knarrade och på stolen bredvid knarkade Joe. En lina amfetamin. Från Malmö. Killen som alltid vill luras köra på en med sin bil hade levererat. Han har knarkpåsarna, sådana som man hittar extraknappar i på nyköpta kavajer och finare byxor, i handskfacket och insisterar på att den som köper av honom sätter sig i passagerarsätet och pratar med honom en stund. Har man kört hela vägen från Malmö så. Joe hade snortat hela linan. Sen skulle de vara tillsammans. Men lösningen tar tjugo minuter på sig att verka. Handy såg på Joe och försökte läsa hans tankar, men Joe var ingen bok som Handy var van vid att läsa, därför gillade Handy Joe och ville ha honom. Joe hade True Blood-effekten på Handy. Plötsliga whiskyvampyrer uppenbarade sig mellan Handy och Joe, men Handy viftade bort dem från sitt trasiga medvetande. En trasig hand med hundra hål i.

Joe var så vacker. En noshörning som stolt pekar hornet mot den röda solen på en afrikansk klippa när han, Joe alltså, reser sig upp från sittandes på huk och drar in luft och pulver genom näsan och blundar men ser upp på taket, himlen, ljuset, solen, stjärnorna. Med blicken som tränger genom ögonlocken. Åh ståtliga djur! Joe.

Det bästa med just amfetamin, tänkte Handy, är morgon efter man tagit, hur obeskrivligt skönt det är när man duschar, inte det minsta trött förstås, men hjärndöd. Hur små orgasmiska rysningar sprider sig över hela kroppen när vattnet rinner ner över ens knarkmattade kropp i duschen. Små små tomtehänder som kittlar överallt över kroppen. Amfetamin gör att hungern försvinner, men magen kurrar fortfarande, ett lustigt skämt som kroppen drar för en, hög som ett, ja hus, på knark. Man kan inte lita på kroppen under sådana förhållanden. Man kan aldrig lite på kroppen, tänker Handy. Kroppen är inte ett ord man kan läsa. Handy hade gett upp orden.

Handy kände en slags njutning av att skrapa med sin pekfingernagel mot sin grågummihud. Ska ingen tända lampan? Det är en glödlampa och ingen har tänt den, den bara hänger där. Handy såg sig hängandes där precis som lampan och dingla med benen som ett barn, inte nödvändigtvis ett glatt barn, dinglar med benen oiv inte når ner till golvet, marken, jorden, något platt ståpågrejs. Handy lät denna tanke följas av en annan: kanske är jag trött och borde dra en lina jag med? Handy skulle ha sex med någon och sedan skulle han knarka mer. Sen skulle han läsa Duinoelegierna och bädda ner sig i ett täcke som var alldeles för torrt. Gud vet att det fanns urin om det behövdes.

Joe låg på golvet och drömde om kyssta killar i plastrång. Handy motstod en impuls att gå fram, huka sig och handkyssa Joe där han låg, men det kliade fortfarande där nageln skrapade sig neråt och knarket låg fortfarande orört på skärbrädan på bordet där det också fanns brödsmlur och spår av vit härligt tjock mjölk. Nej han skulle ha sex innan han tog det. Nej han kunde ta det nu. Nej han skulle sexa först. Nej.

En gång hade Joe hållt amfetaminet i ett glas mjölk, det var inte lyckat för mjölken blev grönnfläckig som mögelost och brygden smakade rosa disktrasa med jordrester, sura mejeriprodukter och jättegamla brödsmlur . Joe såg inte vacker ut när han drack det, som en naturens styggelse och ansiktet kramade ur varenda parti av normalhet i diskhon men han svalde och såg vit ut som den obefläckade mjölken hade sett ut och efter sina tjugo tjugofem minuter kom det, om man blandar i vätska och dricker tar det ofta lite längre tid än om man drar i näsan eller snusar det under överläppen.

(I Joes huvud ett spår av ordet flickvän: Hon är jeans och damm från en annan tid men här och nu också och hon är inte, absolut inte alls tillgänglig för dig, från en annan varo bryter hon mot reglerna bara för att hon kan och för att du inte kan följa. Hon är allt du önskar att du var, hon är dig som man.)

Handy kände mycket väl till varför Joe ofta tog knark hemma hos sina föräldrar, i sitt pojkrum som fortfarande såg ut som en pojkrum, när han la upp det vita pulvret på en spegel och rullade endollarsedeln han skaffat sig och lät dörren stå vidöppen så att allt med ens skulle bli uppenbart om hans mor eller far gick förbi (för att öka spänningen ytterligare spelade han ofta hög musik så att han inte skulle höra föräldern som skulle komma på honom i trappan upp), därför att han saknade kyssen, men han skulle få den, förr eller senare skulle han få den fetehårt på läppen.

Samtidigt som Handy utforskade sina huvudbryn grymtade Joe till nere från golvet där han låg med armarna utsträckta i lustiga vinklar. Men Handy fokuserade mer och mer sin vilja mot bordet framför honom och satte sig rakare på stolen, bort från Joe, helt uppenbart bort från Joe, tänkte istället sugrör, sugrör från McDonalds eller Burger King. McDonalds var bättre, inte lika tjocka, kapade på rätt sätt var de skönare att använda än fåniga rullade dollarsedlar, han hade kvar några favoritexemplar i den bruna plånboken, uttänjda i kanterna på bredden, lite tillplattade, använda, väl använda. Ja nya fanns att tillgå, gott om dem, men Handy sparade vissa, av nostalgiska orsaker?

I hallen kissade någon, ljudet av blött kiss som stänker ner ett plastgolv ljud. Joe drömde om texter om knark som inte innehöll kiss, bajs, schaviga miljöer, pundare, puckon. Joe hade ballar för det, han ballade, så det räcker, så att säga. Handy älskade Joe mot köksbordet, Handy älskade med blickar, det var så han gjorde det, hans sätt, och det fick de nöja sig med.

(I Joes huvud en apollinairisk fontän av ljudminnen: Tidklockan vrickade och spillde sidor i ett glas mjölk, in i kylen igen – hon ställde in paktet i kylen igen och gick och satte sig ner. Bryr mig inte, säger hon, gör det bara inte och orkar inte prata om det måste man hela tiden prata om det kan man inte bara klottra eller dra osammanhängande linjer i ett kollegieblock av en viss standard och valör, hoppas på att några av signalerna ska vara värt det imorgon när man läser igenom det för att ta igen tid som man gör anspråk på att ha men som samtidigt känns fullständigt stulen. Varför kan han inte bara sluta vara så omständig och göra rätt istället det är inte så mycket en högt ställd förväntan från min sida. Hon ser utåt gårdsplanen där kickar en boll ett barn och skrik oändliga skrik, inifrån ackompanjerade av en frys på högvarv som tickar tick tick vill den inte sluta för det är brist och brist däremot ställer de där för höga kraven som iden och viden och idéer borde göra. Han tycker att hon svamlar och ingen har ju tid eller medkänsla nog att orka med sådant svammel nuföridén han sa när han lämnade henne du måste vara kort och koncis, tydlig och klar för att odla medkänsla nu. Stackars Danne, var det här meningen?)

Joe slets mellan henne och Handy men valde till slut att ligga kvar på Handys golv i Färlöv där inga bussar går (i stan där de bodde bor? bodde behövde bussarna inte gå för där kunde man gå till allt) eller ja han hade nog redan valt och lät nu bara valets följer att ligga så, skölja över honom. Följderna nådde honom i rinnande stinkande gul form från hallen. Joe skrattade, karma hade materialiserat sig, han plaskade glatt med händerna som en pingvin nej som en val på golvet och fick många droppar karma i ansiktet, på tungan, kläderna indränkta i det. En lösning. Det kom och gav honom en lösning.

Och för att motverka det linjära läsandet kommer här även det fjärde kapitlet som en bonus. Joe verkar slitas mellan någon som heter Elsa och denna där Handy som ju fick lite "fame" i kapitlet här ovan.

IV. (Joe ser Elsa på stan, vågar hälsa. Fjärde januari, samma år som katastrofen.)

De bortslitna haven satt ännu på plats, vågade inget annat. Joe spyr in i en gränd och torkar bort fruktkött och kycklinglår på överhanden, stryker sedan av det mot jeanstyget på högra benet. I staden vaktar klockor och pennor som hundar vaktar det som är deras, Joe slinker förbi och under alla snören och band som hotar hindra honom, binda honom. Joes knytnäve darrar som en avhuggen flugvinge dvs stötvis hoppandes. Staden – alltid så vuxen – har alltid varit främmande för honom. Men också naturen var en ovälkommen plats, alltså fälten, träden, djuren, inte heller de bjöd honom ett hem eller ens något bekant. Allra högst vindskydd, allra högst tak över huvudet för en natt. De djävulska stjärnorna såg honom inte de nätterna. Nu var han utstirrad av de tysta stjärnorna som han visste fanns där bakom den ljusa himlen. Med en svepande gest drar han en klädbutik till papperskorgen, högerklickar, tömmer papperskorgen. Kontroll, allt, radera. En etta mötte honom på gatan, flera nollor trängde sig irriterat förbi i strömmen av information som ville, nej måste fram. Ettan var Elsa. Elsa.

Hej Joe! Hon var glad att se honom, det sågs. Sättet hon knyckte upp sin lilla kropp på tå när hon sa hej, som om kroppen drogs upp i ett leende. Ett sådant leende man inte styr medvetet. Ingen katastrof syntes till någonstans. Heeeeey Aaaaaaah aaah haaaaaa aaaaah, som lena vågor på stranden en varm sol- och baddag. Elsa var borta, men han hade hälsat. Han hade svarat hej, inte lika glatt men inte heller tillgjort, ja vattnet var skönt och karibiskt. Kokta röda kräftor som dinglande med benen från himlen, badringar, djur gömmer sig bakom stenarna, rött och vitt på parasollen, spadar och blå hinkar, sandhögar och vågors bubbelbrus. Heeey aaaaah ahh haaaa, djurens rike. Söderhavet. Molnbris. Det är något med minuterna, de glittrar damm.

En nolla slår i honom på gatan, delete! Husväggar tornar upp sig över honom, tegelstenar och husputs klämmer hans mage till ett tunt sträck. Nollan ber inte ens om ursäkt, så bråttom har den att ta sig fram. Killar gråter inte, så Joe lämnade honom och stadens tryck. Spydde ner i en papperskorg på gågatan utanför Konditori Darins. En kaffe nu? Det skulle sitta på rätt ställe. Gick in.

Elsa Elsa Elsa. Personalen gav en kaffe över disken när han lämnat pengar. Mamma klättrade upp på disken mellan personalen och Joe, tryckte händerna bestämt i sidan och läxade upp Joe för att han drack kaffe och tänkte på flickor. Förbjudna svarta lockelser. Elsa hade lämnat Danne hade han hört. Hon såg glad ut. Det var kanske längesen? Hon var kanske glad att slippa Danne, det hade Joe varit, hans bästa vän. Vänskap och kunskap är samma sak, skitsamma. Havet fick Joe att må illa igen, det skvalpade i koppen och kallade honom. Vågor sträckte sig som svarta krökta fingrar mot honom från koppen. Personalen och mamma var nollor. En mobil vibrerade i Joes jeansficka.

”Hej det är Elsa, det var kul att se dig idag!”

Joe betalade igen, vägrade ta emot personalens protester. Pengar ekuvals proteser, sa han på sin autodidakta engelska. Visade dem en öppen urskuldande hand och gick snabbt därifrån. Han lämnade cafét och stan. Gick efter Elsa. Något hade satt igång. Det finns ingen början, men det var en början.

Läs resten i FEL 3.

Beställ på: www.felforlag.se